

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 11.3.2008

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 18.3.08 Kličková

1

UPRAVENO
7.3.2008

Praha 7. března 2008

Čj. 3 605/2008-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“) jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, na základě rozkladu podaného k poštovní přepravě dne 21. 12. 2007 společností **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČ: 25788001, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, čj. 50 837/2006-606/XIII.vyř., ze dne 10. 12. 2007, ve věci sporu mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, společnostmi Vodafone Czech Republic a.s. a Telefónica O2 Czech Republic, a.s., IČ: 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 – Michle, o určení ceny za propojení pro službu bezplatného volání pro období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, vydává po projednání v rozkladové komisi Rady ČTÚ ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, čj. 50 837/2006-606/XIII.vyř., ze dne 10. 12. 2007, se potvrzuje.
- II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Společnost Vodafone Czech Republic a.s. (dále jen „navrhovatel“) podala dne 15. 9. 2006 ke správnímu orgánu proti společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (dále jen „odpůrce“) návrh na zahájení správního řízení ve věci sporu o určení ceny za propojení pro službu bezplatného volání s příslušenstvím. Navrhovatel se tímto návrhem domáhal vydání rozhodnutí, kterým by bylo stanoveno, že pro období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, ve kterém nebyla mezi oběma stranami smluvně upravena cena za propojení na službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, je pro výpočet ceny nutné vycházet ze způsobu výpočtu upraveného v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, čj. 16 005/2003-611, cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003 (dále jen „Cenové rozhodnutí“) vydaného s účinností od 16. 6. 2003. Dále navrhovatel požadoval, aby byla odpůrci

stanovena povinnost vystavit dobropis na dlužnou cenu v celkové výši 6.896.504,- Kč s příslušenstvím za propojení na službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele v rozhodném období, a zaplatit náhradu nákladů řízení, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Podstata podaného návrhu spočívá v tom, že navrhovatel se domáhá určení způsobu výpočtu ceny za službu bezplatného volání (dále jen „Služba“) za období, kdy způsob určení ceny za tuto službu Českým telekomunikačním úřadem nebyl stanoven, a účastníci řízení si poskytovali tyto služby na základě Smlouvy o propojení telekomunikačních sítí (dále jen „Smlouva o propojení“) ze dne 7. 1. 2000, v níž byly dohodnuty podmínky propojení a rozsah poskytovaných služeb včetně ceny. Navrhovatel začal provozovat službu bezplatného volání ve své síti na č. 800 777 777 až od 1. 6. 2001. Vzhledem k tomu, že se oba účastníci řízení neshodli na stanovení ceny za tuto Službu, odpůrce dle navrhovatele využil svého postavení, čistého plátce vůči navrhovateli, a jednostranně začal používat reciproční cenu 1,905 Kč/min (tj. cenu odpovídající totožné službě v síti odpůrce dle Přílohy D bodu 2.3 Smlouvy o propojení). O tuto cenu si pak odpůrce ponižoval platby vůči navrhovateli, a to v rámci pravidelných měsíčních vyúčtování.

Navrhovatel však s touto cenou nikdy nesouhlasil a vzhledem k tomu, že jednání o ní nevedla ke vzájemné shodě, takto stanovenou cenu strpěl, jelikož neposkytování této služby by mělo negativní dopad na jeho podnikatelskou činnost.

Po nabytí účinnosti Cenového rozhodnutí, vztahujícího se rovněž na propojení veřejných pevných a veřejných mobilních telekomunikačních sítí, si odpůrce začal účtovat cenu za výše uvedenou Službu v souladu s tímto rozhodnutím. Navrhovatel zastává názor, že pro období, kdy nebyla cena za Službu platně sjednána a neměla v daném období oporu ani v cenovém rozhodnutí či zákoně, je třeba při stanovení způsobu jejího výpočtu vycházet z Cenového rozhodnutí, jako prvního cenového rozhodnutí závazně stanovujícího ceny za služby bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny z veřejných pevných telekomunikačních sítí, jež se zároveň vztahovalo na propojení veřejných pevných a veřejných mobilních telekomunikačních sítí. Dle navrhovatele by se měl způsob výpočtu ceny stanovený Cenovým rozhodnutím aplikovat zpětně ke dni zahájení této Služby. Poté by celková částka, o níž si odpůrce s ohledem na Cenové rozhodnutí neoprávněně ponižil platby za tuto Službu, činila 6.896.504,-Kč (bez příslušenství).

Navrhovatel předložil na podporu svého shora uvedeného tvrzení listinné důkazy. Jednalo se přitom o Smlouvu o propojení, kopie daňových dokladů a výpočet dlužné částky.

Odpůrce k návrhu uvedl, že navrhovatel při zprovoznění Služby s cenou souhlasil a písemně to potvrdil. Odpůrce je proto přesvědčen, že s navrhovatelem platně uzavřel

dohodu o ceně s tím, že tuto nijak časově neomezili, a od účinnosti Cenového rozhodnutí, tj. od 16. 6. 2003, odpůrce začal uplatňovat regulovanou cenu. Dále namítl, že Cenové rozhodnutí nepřipouští retroaktivitu, navíc pro zpětný výpočet ceny ani nejsou k dispozici naměřená data provozu. Přesto však z opatrnosti vnesl námitku promlčení pohledávek splatných k 15. 9. 2002, tj. údajných pohledávek za odpůrcem za zúčtovací období od 05/2001 do 07/2002. Dále předložil správnímu orgánu další důkazy, vzájemnou korespondenci mezi ním a navrhovatelem, a sdělil, že účtované objemy (objem provozu i objem finanční) za Službu za sporné období byly s navrhovatelem odsouhlaseny ve smyslu uzavřené Smlouvy o propojení.

Dle navrhovatele však nemohlo dojít k uzavření dohody o ceně za Službu mimo rámec Smlouvy o propojení. Jejím předmětem bylo propojení a udržování propojení sítí účastníků a vzájemné poskytování telekomunikačních služeb a výkonů. Jakákoliv dohoda o ceně by musela být ve smyslu jejího čl. 26. 1 uzavřena formou písemného dodatku. Dodatek o stanovení ceny za Službu však nikdy uzavřen nebyl. Navíc i zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, požadoval v ustanovení § 37 odst. 3 písemnou formu Smlouvy o propojení.

Z vyjádření obou účastníků řízení je patrné, že oba považovali dohodu o ceně za uzavřenou, avšak s tím, že odpůrce byl přesvědčen o tom, že navrhovatel akceptoval cenu bez časového omezení, navrhovatel však cenu považoval pouze za prozatímní s tím, že bude zpětně nahrazena cenou novou. Dle navrhovatele ve skutečnosti nikdy nedošlo k uzavření dohody o ceně. Odkazuje přitom na § 44 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož přijetí návrhu, který obsahuje dodatky, výhrady, omezení nebo jiné změny, je odmítnutím návrhu a považuje se za nový návrh. Ve smyslu tohoto ustanovení pak navrhovatel akceptoval navrženou cenu jako cenu prozatímní. Odpůrce však tento de facto nový návrh již neakceptoval. K tvrzení odpůrce, že navrhovatel odsouhlasil dohodu o ceně i tím, že průběžně potvrzoval data pro fakturaci, navrhovatel uvedl, že se nezakládá na pravdě, neboť dle jejího názoru tímto postupem odsouhlasil pouze cenu prozatímní. Dle navrhovatele nebyla cena za originaci na své pevné síti, kterou na ní odpůrce ve sporném období uplatňoval srovnatelná s obecnou cenou na trhu, tudíž uplatnění recipacity ceny za originaci na pevné síti bylo vzhledem k ceně za originaci na síti mobilní neopodstatněné. Navrhovatel proto nepovažuje odpůrcem uplatněnou cenu za přiměřenou ani k ceně obvyklé a nákladově orientované, kterou odpůrce akceptoval od operátorů pevných sítí. Navrhovatel proto zastává názor, že se jednalo o plnění bez právního důvodu. V této souvislosti poukazuje na ustanovení § 457 občanského zákoníku, dle něhož platí: *“Je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.”* Ve smyslu tohoto ustanovení se jedná o

bezdůvodné obohacení a vzhledem k tomu, to, že cena dle Cenového rozhodnutí byla nákladově orientovaná, bylo by vhodné použít za účelem ocenění Služby právě toto Cenové rozhodnutí.

Pokud jde o přesnou kvalifikaci nároku sdělil navrhovatel, že tuto ponechává na zvážení správního orgánu s tím, že si dovede představit, že by bylo účtování smluvně nedohodnuté ceny považováno za neoprávněné snížení částky hrazené odpůrcem navrhovateli na základě Smlouvy o propojení. Navrhovateli by tak vznikl nárok na doplacení salda plateb za propojení ve výši odpovídající částkám neoprávněně odečteným odpůrcem v rozhodném období. S námitkou promlčení navrhovatel nesouhlasí, když návrh byl podán dne 15. 9. 2006, pohledávky splatné k tomuto dni proto nejsou promlčené. Závěrem zrekapituloval, že dohoda o ceně za Službu nebyla platně uzavřena, došlo tak k bezdůvodnému obohacení a obě strany by si měly vzájemně vrátit vše, co z neplatné smlouvy plnily. Zpětné použití Cenového rozhodnutí při stanovení ceny za Službu považuje přitom za nejpřiměřenější způsob.

Dle odpůrce se jedná o účelové, spekulativní a ničím nepodložené tvrzení, neboť bylo nesporné od samého počátku jednání s navrhovatelem, že navrhovaná cena je cenou po odsouhlasení „dohodnutou“, nikoliv tedy cenou „prozatímní“, jak se snaží vyložit navrhovatel. Dále odpůrce poukázal na to, že navrhovateli vyhovoval stav, kdy nebyl uzavřen dodatek ke Smlouvě o propojení, jehož předmětem by byla cena za Službu, neboť měl od samého počátku jednání s navrhovatelem dohodnutou cenu za Službu „legalizovat“. Je tedy zřejmé, že jediným, kdo by mohl mít zájem na prodlužování „legalizace vzájemné dohody“, spočívající v uzavření dodatku ke Smlouvě o propojení, byl navrhovatel. Odpůrce byl totiž od samého počátku poskytování Služby ochoten dodatek uzavřít. Dále odmítl veškerou argumentaci navrhovatele, jíž se snaží o to, aby jasné odsouhlasení ceny z jeho strany bylo považováno za „protinávrh“. Z doložených listinných důkazů je totiž jednoznačné, že navrhovatel nikdy nenabídl odpůrci konkrétní návrh jiné ceny nebo jednání o ní. Dle odpůrce je nesporné, že se vztah mezi oběma řídí obchodním zákoníkem, tudíž aplikace obecných ustanovení občanského zákoníku by byla možná pouze za situace, kdy obchodní zákoník určitou skutečnost neřeší. Přitom odkazuje na § 407 odst. 3 obchodního zákoníku, dle něhož platí následující: *„Plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku.“* Odpůrce dále poukázal na e-mail navrhovatele ze dne 24. 5. 2001, z něhož je zřejmé, že s cenou za Službu ve smyslu tohoto zákonného ustanovení nepochybně souhlasil.

Návrh považuje odpůrce za zmatečný a neurčitý, když neobsahuje zákonem o elektronických komunikacích a správním řádem stanovené požadavky, a není z něho možné jednoznačně určit, čeho se navrhovatel domáhá. Pokud se jedná o námitku navrhovatele, že

Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) je orgánem pravomocným rozhodovat i spory týkající se bezdůvodného obohacení, pokud vyplývají z poskytování služby elektronických komunikací, odpůrce s touto zásadně nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že pravomoc rozhodovat o této otázce náleží výhradně soudu.

Po přezkoumání veškerého spisového materiálu a právním posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ rozhodnutí čj. 50 837/2006-606/IX. vyř., ze dne 4. 5. 2007, jehož výrokem I. rozhodl tak, že návrh, v části týkající se vydání rozhodnutí, kterým by se stanovilo, že pro období, ve kterém nebyla mezi stranami smluvně upravena cena za propojení na službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, tj. pro období od 1. 6. 2001 do 15. 6. 2003, je pro výpočet ceny nutné vycházet ze způsobu výpočtu upraveného v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 16 005/2003-611, cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003, se zamítá. Výrokem II. tohoto rozhodnutí nebyla přiznána náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků řízení. Rozhodnutí bylo doručeno navrhovateli i odpůrci dne 10. 5. 2007.

Navrhovatel podal v zákonné lhůtě proti tomuto rozhodnutí rozklad, v němž v zásadě namítl dvě skutečnosti. Za prvé, pokud správní orgán odložil usnesením čj. 50 837/2006-606/VII. vyř. ze dne 5. 3. 2007 rozhodování v části návrhu ze dne 15. 9. 2006, která se týká povinnosti odpůrce vystavit navrhovateli dobropis na dlužnou částku, nemá logiku, aby rozhodoval o důvodu této žádosti. Druhou skutečností je chybný postup správního orgánu, když tento se neměl při rozhodování držet petitu, ale měl si z návrhu vyložit, že navrhovatel požadoval po správním orgánu, aby vyslovil, jaký způsob určení ceny měl být použit. Navrhovatel pak shrnul, že je přesvědčen o tom, že předseda Rady ČTÚ je oprávněn podle ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích a podle dosavadní rozhodovací praxe rozhodovat o návrhu ve všech jeho částech.

Odpůrce se k rozkladu vyjádřil podáním ze dne 14. 6. 2007. Jak uvedl, trvá na všech svých tvrzeních a důkazech, které již předložil správnímu orgánu I. stupně. Zejména pak na prokázané skutečnosti, že mezi ním a navrhovatelem byla v rozhodném období sjednána cena za propojení ve výši 1,905 Kč/min. Z tohoto důvodu proto navrhl, aby byl rozklad zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Předseda Rady ČTÚ nemohl v daném případě využít postupu podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu. Ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích stanoví, že: *„Rada rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady.“* Dle § 107 odst. 10 tohoto zákona mimo jiné platí, že předseda Rady v prvním stupni rozhoduje v řízení podle § 127, tedy rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě

návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Po pečlivém přezkoumání veškerého spisového materiálu včetně napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, došla Rada ČTÚ (dále jen „odvolací správní orgán“) k závěru, že námitky navrhovatele jsou převážně důvodné, navíc však bylo zjištěno pochybení v posouzení návrhu správním orgánem v rámci prvostupňového řízení, a proto rozhodnutím čj. 41 112/2007-603 ze dne 8. 8. 2007 napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila tomuto správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo mimo jiné konstatováno, že ČTÚ v rámci své rozhodovací praxe běžně rozhoduje např. v rámci řízení o námitce proti vyřízení reklamace na výši vyúčtování ceny za službu elektronických komunikací tak, že se omezí pouze na rozhodování o titulu peněžitého nároku, a nezabývá se již rozhodováním o vlastním vydání peněžitého plnění. Navrhovatel podal proti shora uvedenému usnesení předsedy Rady ČTÚ, čj. 50 837/2006-606/VII. vyř. ze dne 5. 3. 2007, o odložení věci, rozklad. O tomto rozkladu bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím Rady ČTÚ, čj. 20 072/2007-603 ze dne 4. 6. 2007, jehož výrokem I. byl rozklad zamítnut jako opožděně podaný, a výrokem II. nebyla přiznána náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků řízení. Odvolací správní orgán námitce navrhovatele, směřující proti tomu, že se správní orgán při projednávání návrhu neměl striktně držet vlastního petitu obsaženého v návrhu, ale měl se případně návrhem zabývat v tom smyslu, aby našel jiný způsob výpočtu ceny za období, kdy tato nebyla účastníky sjednána, přisvědčil jako důvodné. Dle něho si správní orgán I. stupně při posouzení věci nesprávně vyložil návrh tak, že se navrhovatel domáhá vydání rozhodnutí, kterým by se de facto stanovila cena za poskytnutou Službu dle Cenového rozhodnutí, prakticky zpětně aplikovaného k rozhodnému období. K tomu dále uvedl, že správní orgán I. stupně odložil návrh v části týkající se uložení povinnosti odpůrce k peněžitému plnění, nicméně usoudil, že je kompetentní rozhodovat o části návrhu týkající se stanovení způsobu určení ceny za Službu. Odvolací správní orgán se v tomto směru ztotožnil s tímto postupem, nicméně pochybení v rámci procesu rozhodování spatřoval v postupu, kdy se správní orgán I. stupně omezil na posouzení zbývajících částí návrhu z hlediska uplatnění retroaktivity Cenového rozhodnutí, přičemž se vůbec nezabýval touto částí návrhu z hlediska posouzení klíčové otázky, a sice, zda byla mezi oběma účastníky řízení platně sjednána cena za poskytnutou Službu, a to za situace, kdy tato otázka zůstala po celou dobu správního řízení spornou. V rámci nového projednání věci se tedy správní orgán I. stupně měl zaměřit především na vyjasnění této otázky s tím, že na základě zjištěného stavu se bude dále zabývat podaným návrhem.

Správní orgán I. stupně poté dne 10. 9. 2007 vyzval navrhovatele i odpůrce k vyjádření, zda nastaly nové skutečnosti významné pro průběh správního řízení, a zejména,

aby se oba účastníci řízení vyjádřili k otázce platnosti sjednání předmětné ceny a předložili na podporu svých tvrzení příslušné důkazy nebo tyto navrhli.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 19. 9. 2007 zopakoval, že stanovení předmětné ceny vycházelo ze smluvního ujednání, přičemž odkázal na své vyjádření ze dne 9. 10. 2006. Dle něho navrhovatel účtovanou cenu odsouhlasil, nerozporoval a ani nevznášel proti daňovým dokladům námitky v souladu se Smlouvou.

K tomu navrhovatel v podání ze dne 17. 10. 2007 zejména uvedl, že z dosavadního řízení a podkladů je zřejmé, že mezi ním a odpůrcem nebyla platně uzavřena dohoda o ceně za Službu, přičemž odkázal na čl. 8.1. a 19.3. Smlouvy. Z obsahu cenového rozhodnutí č. 03/PROP/2003 je dle navrhovatele jasné, že vychází z již dlouho využívaného a tedy obvyklého způsobu výpočtu ceny za propojení pro služby bezplatného volání, který stanovila cenová rozhodnutí č. 04/PROP/2002 resp. č. 07/PROP/2002. Proto navrhovatel trvá na tom, že pro stanovení ceny v situaci, kdy nebyla dohoda o ceně platně sjednána, je nutné uplatnit v obchodních vztazích běžnou praxi a vycházet z ceny na trhu v daném období obvyklé pro obdobnou službu, tedy je nutné využít způsobu výpočtu upraveného v cenovém rozhodnutí č. 03/PROP/2003.

Po přezkoumání veškerých podkladů správního řízení správní orgán I. stupně vydal v rámci nového projednání rozhodnutí čj. 50 837/2006-606/XIII. vyř. ze dne 10. 12. 2007, jehož výrokem I. návrh zamítl a výrokem II. nepřiznal žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení. V odůvodnění přitom konstatoval následující:

„Podle § 127 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Z formulace návrhu vyplývá, že předmětem sporu je služba originace (navrhovatel chtěl uzavřít dohodu upravující možnost, aby se účastníci odpůrce dovolali na službu poskytovanou v síti navrhovatele; tedy původ volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele), resp. její cena. Návrh je pak formulován tak, že v otázce určení ceny předmětné služby je požadováno, aby se vycházelo z cenového rozhodnutí č. 03/PROP/2003. Správní orgán při posuzování návrhu vycházel z přesvědčení, že jeho pravomoc k rozhodnutí o dotčeném návrhu vyplývá ze skutečnosti, že otázka cenové regulace týkající se služby elektronických komunikací (originace, resp. původ volání v pevné síti) byla a nadále je v působnosti Českého telekomunikačního úřadu. Na základě principu kontinuity veřejné moci náleží do působnosti Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat ve věcech, jejichž skutkový stav

nastal před účinností zákona o elektronických komunikacích, pokud byla věc před touto účinností v působnosti tehdejšího Českého telekomunikačního úřadu a pokud je otázka věcně v působnosti Českého telekomunikačního úřadu i nadále. Působnost předchozího Českého telekomunikačního úřadu k cenové regulaci služby originace vyplývala ze zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánu České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, ze zákona o cenách a ze zákona o telekomunikacích. Cenová rozhodnutí pro regulaci cen telekomunikačních služeb správní orgán považuje za telekomunikační předpisy, neboť byly vydány pro cenovou regulaci oblasti telekomunikací. Nyní je působnost Českého telekomunikačního úřadu cenově regulovat trh originace ve veřejných mobilních telefonních sítích dána v § 56 a násl. zákona o elektronických komunikacích. Pokud se tedy navrhovatel domáhá, aby předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu určil, že při stanovení ceny za předmětnou službu se mělo vycházet z cenového rozhodnutí vydaného před účinností zákona o elektronických komunikacích tehdejším Českým telekomunikačním úřadem, je posouzení této otázky v kompetenci Českého telekomunikačního úřadu.

K otázce postupu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích správní orgán dále uvádí, že analogicky s občanským soudním řádem (§ 80 písm. b) o.s.ř.) je třeba ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích chápat způsobem, že spor lze vést na základě návrhu formulovaného tak, aby bylo rozhodnuto o splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona o elektronických komunikacích nebo která byla uložena na jeho základě. Protože určující je obsah žádosti (zejm. konkrétní věc uvedená v petitu), kompetenci pro vedení sporných řízení dle § 127 zákona o elektronických komunikacích je třeba vykládat tak, že příslušnost k rozhodnutí o návrhu je dána tehdy, pokud lze nalézt povinnost uvedenou v tomto zákoně nebo uloženou na jeho základě, o kterou by bylo možné odmítnutí nebo vyhovění návrhu opřít. Ve sporném řízení pak bude nalézáno, zda povinnost odpůrce (tj. povinnost platit určitou cenu) v dané době existovala či neexistovala, včetně nalezení obsahu této povinnosti v konkrétních podmínkách sporu. V daném případě pak správní orgán považuje za takovou povinnost cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003. Správní orgán při posuzování návrhu vycházel dále z přesvědčení, že rozhodování sporů podle ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích v sobě zahrnuje zároveň i předchozí posouzení, zda tvrzený nárok vyplývá z povinností odpůrce stanovených mu zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.

Návrh byl posuzován pouze v rozsahu, v němž se navrhovatel domáhá určení, že pro období, ve kterém nebyla mezi ním a odpůrcem smluvně upravena cena za propojení na službu bezplatného volání ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, tj. pro období od 1. 6. 2001

do 15. 6. 2003, je pro výpočet ceny za tuto službu nutné vycházet ze způsobu výpočtu upraveného v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 16 005/2003-611 cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2003, neboť ve zbylé části návrhu bylo správním orgánem vydáno samostatné usnesení čj. 50 837/2006-606/VII. vyř. ze dne 5. 3. 2007, kterým byl návrh zčásti odložen a které nabylo právní moci dne 24. 3. 2007, jak je uvedeno výše v tomto odůvodnění.

Podle § 37 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění platném ve sporném období, „propojení sítí se zajišťuje na základě písemné smlouvy uzavřené mezi provozovateli veřejných telekomunikačních sítí navzájem.“.

Správní orgán má za prokázaný následující skutkový stav:

„Navrhovatel s odpůrcem uzavřeli dne 7. 1. 2000 Smlouvu o propojení telekomunikačních sítí, jak vyplývá z jejího předloženého znění a jak je rovněž známo správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Smlouva v čl. 26.1. stanovuje, že všechny změny a doplňky této smlouvy vyžadují písemný souhlas obou smluvních stran ve formě následně číslovaných dodatků. Vzájemně poskytované služby jsou ve Smlouvě uvedeny v Příloze B, služby navrhovatele pak v bodech 2.1 až 2.3 této přílohy. V den uzavření Smlouvy byla služba bezplatného volání upravena pouze v části služeb poskytovaných odpůrcem (bod 1.6. Přílohy B, služba Zelená linka). Obdobná služba, která by byla poskytovaná navrhovatelem, ve Smlouvě upravena nebyla. V následných dodatcích byla Příloha B Smlouvy, pokud jde o služby poskytované navrhovatelem ve sporném období, upravena tak, že

- dodatkem č. 5, který byl uzavřen dne 15. 8. 2001, bylo sjednáno nové znění bodu 2.1 (Služba koncového volání k účastníkům sítě Český Mobil ze sítě ČESKÝ TELECOM a veřejných pevných sítí ostatních provozovatelů v ČR poskytovaná společností Český Mobil), nové znění bodu 2.2 (Služba koncového volání k účastníkům sítě Český Mobil z mezinárodní sítě, poskytovaná společností Český Mobil) a nové znění bodu 2.3 (Služba koncového volání k účastníkům sítě Český Mobil z veřejných mobilních sítí EuroTel-GSM, EuroTel-NMT a RadioMobil, poskytovaná společností Český Mobil) s tím, že v zásadě charakter těchto služeb poskytovaných navrhovatelem v té době nebyl změněn tak, že by se nově jednalo o službu bezplatného volání;

- dodatkem č. 10, který byl uzavřen dne 29. 5. 2006, byl sjednán nový bod 2.6 (Služba volání na účet volaného) Přílohy B a nový bod 1.12 Přílohy D, který stanovil ceny za tuto službu. Ceny byly sjednány jako platné a účinné od 25. 7. 2005. Služba volání na účet volaného odpovídá službě bezplatného volání.

Mezi navrhovatelem a odpůrcem v době od 23. 4. 2001 do 24. 5. 2001 proběhla komunikace, jejímž účelem bylo zprovoznění originace ze sítě odpůrce na službu bezplatného volání, jejíž poskytování měl navrhovatel ve své síti zahájit od 1. 6. 2001 na číslech 800 77x xxx. V rámci této komunikace bylo dne 24. 5. 2001 ze strany navrhovatele sděleno, že souhlasí s recipročním poskytováním služeb zelené linky i s prozatímní cenou za příchozí hovory ze sítě odpůrce. Uvedená originace pak byla účtována mezi navrhovatelem a odpůrcem, jak vyplývá z doložených vyúčtování.

Podle § 40 odst. 1 a 2 občanského zákoníku (znění platné i v první polovině roku 2001) je právní úkon neplatný, nebyl-li učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků, přičemž písemně uzavřená dohoda může být změněna nebo zrušena pouze písemně. Podle § 46 občanského zákoníku (znění platné i v první polovině roku 2001) musí mít písemnou formu smlouvy, pro něž to vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků. Podobně podle § 272 odst. 2 obchodního zákoníku pro obchodní vztahy platí, že obsahuje-li písemně uzavřená smlouva ustanovení, že může být měněna nebo zrušena pouze dohodou stran v písemné formě, může být smlouva měněna nebo zrušena pouze písemně.

Podle článku 26.1. Smlouvy všechny změny a doplňky této smlouvy vyžadují písemný souhlas obou smluvních stran ve formě následně číslovaných dodatků. Předpoklad podpisu dodatku je obsažen jak v dopise navrhovatele z 23. dubna 2001, tak i v reakci odpůrce dopisem ze dne 23. 4. 2001 (zn. 109/2001-NS/SIX), které tak z tohoto hlediska nelze považovat za samotné dodatky. Rovněž i zákon o telekomunikacích v § 37 odst. 3 požadoval písemnou formu smlouvy o propojení sítí. Dodatek však na předmětnou službu pro sporné období uzavřen nebyl, jak vyplývá z následujícího. Z podkladů vyplývá, že došlo k určitým krokům směřujícím k uzavření písemného dodatku ke Smlouvě, rovněž tak žádost o předběžné zprovoznění předmětné služby (k 1. 6. 2001) a lze dovodit její faktické poskytování. Nebyla však doložena žádná listinná podoba smlouvy. Podle § 40 odst. 4 občanského zákoníku je písemná forma zachována mj. i při použití elektronických prostředků, jež umožňují zachycení obsahu právního úkonu a určení osoby, která právní úkon učinila. K podpisu na listinné podobě písemné smlouvy je pak v elektronické podobě třeba považovat jako ekvivalentní elektronický podpis. Odpůrce se v otázce platnosti a sjednání ceny mj. odvolává na dopis navrhovatele ze dne 23. 4. 2001 a elektronickou poštu navrhovatele ze dne 24. 5. 2001. Obsahem dopisu ze dne 23. 4. 2001, který byl podepsán ředitelem pro vnější vztahy navrhovatele, Ing. Václavem Machem, je žádost navrhovatele, aby odpůrce směřoval hovory s předvolbou 0800-77 xx xx na ústřednu společnosti Český Mobil (nyní Vodafone Czech Republic a.s.) a to v rámci propojení

telekomunikačních sítí. Obsahem elektronické komunikace ze dne 24. 5. 2001, u níž je uvedeno opět jméno ředitele pro vnější vztahy navrhovatele, Ing. Václava Macha, pak je mj. informace o souhlasu s odpůrcem navrhovanou prozatímní cenou, přičemž byla vyjádřena připravenost toto zařadit do nejbližšího dodatku Smlouvy. Podle Smlouvy (čl. 19.5.) byl do 4. 9. 2001 oprávněn podepisovat za navrhovatele vedle generálního ředitele a jeho zástupce i technický ředitel, od 4. 9. 2001, kdy byl uzavřen Dodatek č. 4 Smlouvy, byl oprávněn za navrhovatele podepisovat dodatky i ředitel pro vnější vztahy. Z uvedeného tedy správní orgán dovozuje, že bez ohledu na obsah uvedených dopisů a otázku elektronického podpisu nemohl jménem navrhovatele ředitel pro vnější vztahy před 4. 9. 2001 platně uzavřít jakýkoliv dodatek ke Smlouvě.

Z uvedeného správní orgán dovozuje, že na základě předložených podkladů mezi stranami nebyla uzavřena dohoda o propojení či její dodatek, který by upravoval pro sporné období službu bezplatných volání poskytovanou navrhovatelem. Případná vzájemná plnění (faktické směřování volání) a závazky z nich vyplývající proto vypadávají z režimu zákona o telekomunikacích, resp. o elektronických komunikacích a je třeba uplatnit toliko ustanovení obchodního, popř. občanského práva.

Nadto i argument navrhovatele na uplatnění obecného obchodního principu při nedohodnutí ceny, tj. uplatnění ceny obvyklé na trhu, není z uvedeného důvodu případný, neboť tento princip, jak vyplývá zejména z § 409 odst. 2 a § 536 odst. 3 obchodního zákoníku, může být uplatněn v případě neuvedení ceny ve smlouvě tehdy, pokud z jednání o uzavření smlouvy vyplývá vůle stran uzavřít smlouvu bez určení ceny. Protože však např. z elektronické komunikace navrhovatele ze dne 24. 5. 2001 vyplývá, že cena (označená jako prozatímní) měla být dohodnuta, nebylo by možné ani v případě prokázání existence jakési shody na poskytování dané služby tento princip uplatnit, a nezbylo by než uzavřít, že dohoda nebyla platně sjednána pro neexistenci ujednání o ceně.

Nezbývá tak než uzavřít, že faktickým umožněním fungování dané služby nebyla z hlediska zákona o telekomunikacích poskytována služba v režimu smlouvy o propojení sítí nebo v režimu smlouvy o přístupu k síti, neboť definičním znakem takové smlouvy je dle § 37 zákona o telekomunikacích její písemná podoba. Rozhodnutí sporu tak proto postrádá oporu v telekomunikačních předpisech, neboť správní orgán nemůže rozhodnout o tom, jakou povahu tato plnění mají, přičemž podle všeho se spor jeví jako spor o vydání bezdůvodného obohacení (plnění bez právního důvodu). Pravomoc k dalšímu rozhodnutí sporné otázky tak není předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu dána.

Správní orgán při posuzování návrhu vycházel z přesvědčení, že rozhodování sporů podle ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích v sobě zahrnuje zároveň i předchozí posouzení, zda tvrzený nárok vyplývá z povinností odpůrce stanovených mu zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Proto se správní orgán v souladu se svou pravomocí při rozhodování tohoto sporného správního řízení zaměřil toliko na rozhodování o povinnostech odpůrce, které by vyplývaly ze zákona o telekomunikacích, resp. o elektronických komunikacích, a nikoliv na rozhodování o povinnostech odpůrce, které by vyplývaly primárně z ustanovení jiných právních předpisů než předpisů upravujících oblast telekomunikací, resp. elektronických komunikací.

Na základě uvedeného tedy správní orgán uzavírá, že navrhovatel se domáhá nároku, který nevyplývá z povinnosti dané telekomunikačními předpisy platnými ve sporném období nebo rozhodnutími vydanými na jejich základě. Návrh tak nezbylo než zamítnout. K tomu však správní orgán dodává, že v tomto řízení byla zásadní otázka, zda povinnost, jejíž uložení se navrhovatel domáhal, byla stanovena telekomunikačními předpisy platnými ve sporném období nebo na jejich základě. Správní orgán proto zdůrazňuje, že zamítnutí návrhu bylo provedeno pouze a jen z tohoto důvodu, přičemž nebylo dále rozhodováno, zda faktickým poskytováním předmětné služby došlo či nedošlo k bezdůvodnému obohacení či ke vzniku jiných závazků. K takovému rozhodování nemá předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jak je uvedeno výše, bez dalšího pravomocí.

Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel v zákonné lhůtě rozklad ze dne 21. 12. 2007, v němž sdělil, že dospěl-li předseda Rady ČTÚ k tomu, že předmětem sporu je nárok, který nevyplývá z povinností stanovených zákonem o telekomunikacích, resp. zákonem o elektronických komunikacích, a pravomocí k rozhodnutí v daném sporu mu tak není dána, měl návrh buď odložit nebo řízení zastavit, a nikoliv návrh zamítnout. Z tohoto důvodu navrhovatel spatřuje výrok rozhodnutí nesprávný a v rozporu se základními zásadami správního řízení, když tento zjevně nevychází ze zjištěného skutkového stavu. Pokud však předseda Rady ČTÚ chtěl ve věci rozhodnout a v rámci zjišťování stavu věci zjistil, že mezi stranami nedošlo k uzavření dohody o podmínkách poskytování služby bezplatného volání do sítě navrhovatele, je navrhovatel přesvědčen, že při vydání rozhodnutí měl vycházet z návrhu a na základě toho určit, jakou cenu si měly smluvní strany za Službu v rozhodném období účtovat. Z tohoto důvodu navrhovatel požádal, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a vráceno k novému projednání, případně změněno tak, že bude určena cena Služby v rozhodném období.

K rozkladu navrhovatele odpůrce uvedl, že napadené rozhodnutí shledal správným, a to jak v rozsahu posouzení skutkového stavu, tak i předložených důkazů. Naopak za právně pochybný považuje požadavek vznesený navrhovatelem, aby předseda Rady ČTÚ rozhodl o ceně za Službu za období, kdy tato nebyla regulována. Dle platných právních předpisů je totiž vyloučeno, aby předseda Rady ČTÚ rozhodl o určení ceny retroaktivně v případě, že cena nebyla platným cenovým rozhodnutím stanovena a dohoda o ceně byla stranami platně sjednána.

Po pečlivém posouzení daného rozkladu a zvážení veškerých tvrzení uvedených v rozkladu a vyjádření k němu ze strany odpůrce odvolací správní orgán konstatuje k věci následující. Navrhovatel v rozkladu proti napadenému rozhodnutí namítl v zásadě skutečnost, že pokud správní orgán došel k závěru, že se návrhem domáhá nároku, který nevyplývá z povinností stanovených zákonem o telekomunikacích, resp. zákonem o elektronických komunikacích a pravomoc tak není předsedovi Rady ČTÚ dána, měl předmětný návrh buď odložit nebo správní řízení zastavit. Nicméně, pokud správní orgán I. stupně nabyt přesvědčení o tom, že ve věci rozhodne, a došel přitom k závěru, že v rozhodném období nebyla sjednána dohoda o podmínkách poskytování Služby, měl při vydání meritorního rozhodnutí ve věci vycházet z návrhu a určit, jakou cenu si měly strany za poskytovanou Službu účtovat.

K této námitce odvolací správní orgán uvádí, že ji neshledal důvodnou, neboť oblast cenové regulace týkající se služby elektronických komunikací nepochybně byla a nadále je v působnosti Českého telekomunikačního úřadu, jak je podrobně rozebráno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když konkrétní povinnosti, o níž se uplatněný nárok navrhovatele opíral, bylo Cenové rozhodnutí. V tomto směru je třeba si však uvědomit, že správní orgán v rámci svého postupu musí kromě vlastního rozhodnutí o podaném návrhu provést i předchozí šetření za účelem posouzení a vyhodnocení podaného návrhu z obsahového hlediska. Tedy musí především učinit závěr, zda uplatněný nárok vyplývá z povinnosti odpůrce stanovené mu zákonem o elektronických komunikacích, případně zákona o telekomunikacích, nebo na jeho základě. Není proto možné připustit, aby správní orgán bez předchozího posouzení věci zastavil řízení o návrhu nebo jej odložil, když z jeho obsahu není na první pohled přesně zřejmé, z čeho uplatněný nárok vychází. Z tohoto důvodu se tedy konstatuje, že správní orgán I. stupně procesně nijak nepochybil, když po předchozím posouzení rozhodl o návrhu tak, že tento zamítl po zjištění, že je kompetentním orgánem k rozhodnutí ve věci. Během správního řízení I. stupně se správní orgán dále kromě otázky

své kompetence zabýval též otázkou, zda byla mezi účastníky řízení uzavřena dohoda o ceně za poskytovanou Službu či nikoliv.

Pokud se jedná o námitku navrhovatele, že správní orgán měl případně v daném sporu rozhodnout tak, že by určil cenu za Službu v rozhodném období, uvádí se, že tato je rovněž nedůvodná za situace, kdy cena nebyla stranami v rozhodném období smluvně dohodnuta ani regulována cenovým rozhodnutím, a správní orgán neshledal v rámci jeho kompetencí vyplývajících ze zákona o elektronických komunikacích možnost zpětně určit cenu za poskytnutou Službu. S ohledem na výše uvedené došel odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je věcně správné a odpovídající zjištěnému stavu s tím, že jeho odůvodnění považuje za dostačující.

Vzhledem k tomu, že ze spisového materiálu nevyplývá, že odpůrci, tedy účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, vznikly náklady řízení a navrhovatel neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení se žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

S ohledem na výše uvedené Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady

Českého telekomunikačního úřadu